

Acının Olduğu Yerde Korku Vardır

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Mayıs 2015

Günün geceye devrildiği belirsiz bir mekândan ve bilinmedik bir saatin kim bilir kaçınıcı evresi řu yaşların tutsaklığında sahipsiz kaldığım.

Kim bilir kaçınıcı iklimi yüreğın kaçınıcı hüznü seyrelmiş bir ömre muhatap olmamın verdiği kıdemli bir acı.

Adlar da ezberimde değil serili sıfatlar da.

Zaman da kıymete bindi artık. Mekânlar isimsiz ve yokuşlar aşılmayı beklememekte. Olası kaygılardan bile muzdarip değilim hatta korkulardan.

Ölüm belki de en olası çözüm yeniden doğmak adına olsa gerek ki mesken edinmişim bir kez soğuk ve ıssız izbeleri görüntünün izdüşümü farklı addedilse de.

Sırasını savmış kim varsa insanlıktan uzak dursun benden bu da demek oluyor ki ebediyete kadar rast gelmeyeceğim bilinmedik güzelliklere. Umutlar sarardı sararı her şey ama her şey yitirdi hükmünü. Duyumsamanın bir suç olduğunu öğrendim o günden beri ve bağlanmanın bağımlısı iken sevginin. Kaç milyonuncu kez düştüm hataya inanmak adına. Kaç kez çentik attığımı unuttum isminin yanına hatta ismini dahi unuttum.

Ne ölüm adres tanır

Ne de randevusuna sadıktır kader.

Ađlamaksa aslolan

Yine de suçlu addederim kendimi

Üzünç ise tek muhalif

Hadi artık git ve terk et beni.

Gidişler istikameti ayarlamadan o ani terk edişler ve sığınmışken İlahi Güce yeknesak bir gidişat ile alıkoyan kim varsa beni yolumdan...

Onlardan biri olsan da olmazın oluru idi içine düştüğüm o hengame. Hangi sıfatla var olduğuna inandım ki ya da madalyonun üçüncü bir yüzü mü idi sakladığın. Gerçeklerin o muhalif varlığı ve tedirginliğinin yürekteki izdüşümü hatta korunaklı ve muafiyetli bir ömrün kıyısı sığ olmaktan çok uzak ve bu iken tek suçu.

Adilane olsaydı dünya denen düzenek şu an çok başka bir coğrafyada kim bilir kaçınıcı baharı idi ömrün olası ne varsa dizili yanı başımda görmekten muzdarip olmayacağım tüm o güzellikler ve karanlık idi benimle bağdaşmayan ve o karartılar boğan ve zorlayan.

Nice zorunluluk ve fazlasıyla mesul kılındığım kâh dünden kalan kâh yüklediğim o anlam anlamsız addettiğin ne varsa asla ve asla uzağında duramadığım belki de varlığın gibi. Kıfayetsiz ve sıradan mı? Asla.

Yeknesak ve anlamsız mı? Keşke.

Ya gerçek olan neydi?

Benim gerçeklerim ve tüm o sakıncalar adıma zimmetli belki de aşk gibi yoksa o da mı koca bir yanılısamaydı da kefaretinin ödemekle yükümlü kıldım üstelik bir zafiyetmişçesine içine çekildim o hortumun. Nereye gittiğimi bilmez iken kayıp verdim ve kerelerce kayboldum. Kayıp varlığım göreceli bir sakıncanın yaşattığı olası zincirleme kaza ve ne ilk ne de son kaybım.

Hükümdarlığında ya da yoksunluğunda maneviyatın olası bir yanılısama iken altı üstü ama devre dışı tüm o işlevselliği duyguların.

Rivayetler bile gizli saklı değil iken görüntüler aldatıcı ve tüm o sıfatlar, unvanlar katmerli bir sancı ile doğmak iken aslanan ölüme zimmetliyim bir kez her canlıdan fazla üstelik ne de olsa kanıksamışım acıyı mazoşist bir tedirginlik olsa da yakama asılı kalan.

Dünden ibaret olsa keşke döngü ve kalsam ıssızlığında onca hatıratın.

Keşke bu denli muhalif olmasa da düzen uymak zorunda kalmasam uyumamak iken tek çekincem uyanmak ki her daim zor olan eşsiz bir rüyadan kâbusa giden o yolda...

Mekanik bir dünyanın etten kemikten köleleri nihayetinde, kendine ve sevgiye uzak ve paye verirken tüm olumsuz kuramlara. Kendi tabularını yıkarken sahip çıkan kim varsa yerle yeknesak olmuş bir düzenek bir yanda şiddetin, vahşetin ve şehvetin kavurucu rüzgârları esip durmakta...

Mo Yan'ın kaleminin o tonlaması kadar ayan beyan aslında tüm olan:

“Acının olduğu yerde korku vardır, cesaret vardır, direnme ve dayanma gücü vardır.”

Yaşanmışlıklar ve geleceğe dair tüm varsayımlar ne bir eksik ne de bir fazla..